

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **E. M.**, bývajúceho v B., proti žalovaným: **1/ D., spol. s r.o.**, so sídlom v B., **2/ S.**, so sídlom v B., **o nariadenie predbežného opatrenia**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12 C 51/2012, o dovolaní žalovaného 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 4. júla 2012 sp. zn. 6 Co 232/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I uznesením z 23. marca 2012 č.k. 12 C 51/2012-44 nariadil predbežné opatrenie, ktorým až do právoplatného rozhodnutia vo veci určenia neplatnosti bodu 3. rozhodnutia vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu na D., prijatého na zhromaždení 2. marca 2012, zakázal žalovaným vykonať dražbu nebytového priestoru 12-901 vo vlastníctve žalobcu, nachádzajúceho sa v tomto dome (ďalej len „nebytový priestor“). Rozhodol tak na návrh žalobcu, ktorý uviedol, že žalovaný 1/ sa postupne stal vlastníkom ôsmich bytov a súvisiacich podielov na spoločných častiach a zariadeniach domu, ako aj spoluvlastníckych podielov na pozemku. V máji 2010 bolo za účelom správy domu založené spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, t.j. žalovaný 2/, pričom oba subjekty sú prepojené osobou JUDr. M. T., ktorý je jedným z konateľov žalovaného 1/ a zároveň predsedom žalovaného 2/. Na základe zmluvy o dielo zo 14. januára 2001, uzavretej medzi objednávateľom – žalovaným 2/ (za ktorého konal JUDr. T.) a zhotoviteľom – treťou osobou, boli na dome vykonané rekonštrukčné práce, za ktoré si zhotoviteľ uplatnil sumu 39.529,59 € (napriek pôvodne dohodnutej sume 23.334 €). Napriek tomu, že práce boli zrealizované bez predchádzajúceho schválenia

zhromaždením vlastníkov, a napriek námietkam žalobcu voči rozsahu a cene vykonaných prác, JUDr. T. za účelom úhrady tejto sumy na zhromaždení vlastníkov 5. októbra 2011 bez predchádzajúceho prerokovania v rade (§ 7c ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov) predložil návrh na zvýšenie príspevku do fondu prevádzky, údržby a opráv; návrh bol vzhľadom k vlastníctvu väčšiny (v tom čase siedmich) bytov žalovaným 1/ schválený. Na ďalšom zhromaždení vlastníkov 2. marca 2012 predložil JUDr. T. návrh na vykonanie dobrovoľnej dražby nebytového priestoru vo vlastníctve žalobcu; návrh bol taktiež schválený (ako bod 3. rozhodnutia). Uvedené konanie žalovaných sa prieči dobrým mravom, preto by výkon dobrovoľnej dražby spôsobil nenapraviteľnú ujmu na majetku žalobcu a znamenal by bezdôvodný zásah do jeho vlastníckeho práva. Súd sa s uvedenými skutkovými a právnymi dôvodmi návrhu na nariadenie predbežného opatrenia stotožnil (§ 76 ods. 4 O.s.p.), preto návrhu vyhovel. Žalovaných zaviazal spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy konania (§ 142 ods. 1 O.s.p.).

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovaných uznesením zo 4. júla 2012 sp. zn. 6 Co 232/2012 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa vo vzťahu k žalovanému 1/ zmenil tak, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol, a vo vzťahu k žalovanému 2/ v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. Zároveň považoval za potrebné upraviť označenie účastníkov konania. Vychádzal pritom zo zistenia, že žalobca v zmysle § 14 ods. 4 zákona č. 182/1993 Z.z. podal 15. marca 2012 na súd návrh o určenie neplatnosti bodu 3. rozhodnutia vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu na D., prijatého na zhromaždení 2. marca 2012. Konanie sa vedie pod sp. zn. 6 C 29/2012, a pasívne legitimovanými sú v ňom žalovaný 1/ a ostatní vlastníci bytov. Keďže žalovaný 2/ pasívne legitimovaným v konaní nie je, nemôže byť ani účastníkom konania o nariadení predbežného opatrenia (§ 74 ods. 2 posledná veta O.s.p.). Zároveň ale treba vziať na zreteľ, že vlastník bytu nie je oprávnený navrhnúť vykonanie dobrovoľnej dražby (s výnimkou vlastného bytu; § 7 ods. 1 zákona č. 527/2002 Zb.), pretože nie je nositeľom zákonného záložného práva v zmysle § 15 zákona č. 182/1993 Z.z.; z tohto dôvodu bolo potrebné napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zmeniť a návrh v časti smerujúcej voči žalovanému 1/, ktorého odvolací súd označil ako (jediného) žalovaného, zamietnuť. Naopak spoločenstvo vlastníkov je ako správca bytového domu jediným subjektom oprávneným navrhnúť vykonanie dobrovoľnej dražby bytu (tu nebytového priestoru), preto vzhľadom k osvedčeniu potreby predbežnej úpravy bolo potrebné napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vo vzťahu k nemu potvrdiť, označiac ho

prítom za „niekoho iného než účastníka konania“ v zmysle § 76 ods. 2 O.s.p. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti potvrdzujúcemu výroku uznesenia odvolacieho súdu podal žalovaný 2/ dovolanie, ktoré odôvodnil ustanoveniami § 241 ods. 1 písm. a/ a c/ O.s.p. Namietal predovšetkým nesprávne posúdenie pasívnej legitímácie žalovaných tak v konaní vo veci samej, ako aj v tomto konaní. Nesúhlasil so záverom odvolacieho súdu o nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného 2/; naopak tvrdil, že práve žalovaný 2/ je v oboch konaniach pasívne legitímovaný, a to z dôvodu jeho viazanosti rozhodnutím zhromaždenia vlastníkov o vykonaní dražby. Táto skutočnosť mala mať významný vplyv na rozhodnutie o predbežnom opatrení; keďže totiž žalobca v zákonom určenej lehote nepodal žalobu vo veci samej aj proti žalovanému 2/, a nemohol tak urobiť už ani v čase rozhodovania súdu prvého stupňa (lehota uplynula 19. marca 2012), malo byť predbežné opatrenie vo vzťahu k žalovanému 2/ zamietnuté. S uvedenými skutočnosťami sa odvolací súd nevysporiadal. Obmedzil sa len na konštatovanie, že rozhodnutie o vykonaní dražby nie je rozhodnutím žalovaného 2/, čo bolo zároveň dôvodom pre jeho označenie len ako „tretej osoby,“ (§ 76 ods. 2 O.s.p.), namiesto účastníka konania. Uvedeným postupom bola žalovanému 2/ odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Ak by aj názor odvolacieho súdu v otázke pasívnej legitímácie bol správny, odvolací súd nijako nezohľadnil skutočnosť, že žalobca nepodal žalobu vo veci samej proti všetkým vlastníkom bytov v bytovom dome (opomenul vlastníkov bytu č. 8), čím žalobu vopred predurčil na neúspech, nakoľko súd ju bude nútený pre absenciu nerozlučného procesného spoločenstva zamietnuť. Vzhľadom k tomu nebol daný dôvod poskytnúť nároku žalobcu ani predbežnú ochranu. Pokiaľ odvolací súd dospel k opačnému právnomu záveru, je jeho rozhodnutie nesprávne (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Z týchto dôvodov navrhol, aby dovolací súd dovolaním napadnutý výrok uznesenia odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu poukázal na nedostatky v činnosti žalovaného 2/ ako správcu bytového domu a na porušovanie jednotlivých ustanovení zákona č. 182/1993 Z.z. zo strany oboch žalovaných. Uviedol, že pre podanie návrhu vo veci samej nebol spôsob označenia žalovaných rozhodujúci. Vyjadril spokojnosť s rozhodnutím odvolacieho súdu a dovolanie navrhol zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p.; tieto ustanovenia ale neplatia, ak ide (o.i.) o uznesenie o predbežnom opatrení (viď § 239 ods. 3 O.s.p.). Dovolanie žalovaného 2/ smerujúce proti uzneseniu odvolacieho súdu o predbežnom opatrení je teda v zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. neprípustné.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež na povinnosť dovolacieho súdu skúmať vždy, či v konaní nedošlo k procesnej vade spôsobujúcej zmätočnosť, skúmal dovolací súd, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým nie je dovolanie v zmysle § 239 O.s.p. prípustné. Právne relevantné nie je však samo tvrdenie dovolateľa o takejto vade, ale iba zistenie, že v konaní k tejto vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Podľa názoru dovolateľa je konanie postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorej existenciu vidí v nesprávnom posúdení pasívnej legitímácie žalovaných a v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania (napr. práva zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod). Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovanému bolo niektoré z týchto práv odňaté.

Nedostatočné odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (tzv. nepreskúmateľnosť), na ktorom dovolateľ prípustnosť dovolania založil, nie je vadou konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za dôsledok a vonkajší prejav tzv. inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (porovnaj rozsudok najvyššieho súdu z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 111/1998). Takáto procesná vada je síce relevantným dovolacím dôvodom (ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), sama osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolací súd len pre úplnosť dodáva, že kritériom pre posúdenie (ne)preskúmateľnosti rozhodnutia je splnenie náležitostí odôvodnenia ustanovených zákonom. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní teda nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie (II. ÚS 78/05). V danom prípade sa odvolací súd k rozhodujúcim skutočnostiam vyjadril, keď uviedol dôvody zmeny odvolaním napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k žalovanému 1/ (ním označeného ako „žalovaný“), ako aj dôvody jeho potvrdenia vo vzťahu k žalovanému 2/ (ním označeného ako „Spoločenstvo Dunajská 29“).

Dovolateľ spája ním tvrdenú vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. i s nesprávnym posúdením pasívnej legitímácie žalovaných.

Vecnou legitímáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jeden účastník občianskeho súdneho konania (žalobca) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré

v konaní ide (je aktívne vecne legitimovaný), a účastník na opačnej procesnej strane (žalovaný) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitimovaný). Posúdenie, či ten – ktorý účastník je v konkrétnom konaní nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia alebo povinnosti, je súčasťou právneho posúdenia veci.

Právnym posúdením (ktorého nesprávnosť dovolateľ tiež namietal v súvislosti s otázkou procesného spoločenstva na strane žalovaných v konaní vo veci samej) je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Právnym posúdením súd nemôže účastníkovi odňať možnosť konať pred súdom, lebo právnym posúdením sa mu neznemožňuje realizácia jeho procesných práv. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod; samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Dovolací súd by sa ním mohol zaoberať až vtedy, ak by dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

Keďže v prejednávanej veci nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 4. februára 2013

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková